

Ліліцький Владислав Леонідович,
*здобувач вищої освіти 2 курсу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

**Захарченко Олександр
Валерійович,**
*викладач кафедри
адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

ПРОЦЕСУАЛЬНІ ДОКУМЕНТИ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

У цілому адміністративний процес являє собою систему проваджень, що співвідносяться з ним як категорії загального та особливого. Виділення окремих проваджень у рамках адміністративного процесу зумовлене низкою чинників. Перш за все кожне провадження характеризується своїми, притаманними йому метою та колом завдань, що вирішуються для досягнення цієї мети.

Відповідати теперішньому часу, скоріше, мають способи отримання доказів. Так, перелічені в КУпАП підтвердження можуть бути отримані в результаті використання різних сучасних методів. Наприклад, використання автоматизованого робочого місця «Мобільний інспектор», автоматизованого робочого місця співробітника ДПС дає можливість зробити автоматичний (достовірний) переведення типового протоколу іноземною мовою, зафіксувати пояснення та заяву порушника шляхом збереження у вигляді аудіо- та відеофайлів [1].

Тобто типовий доказ у справі про адміністративне правопорушення може стати «сучасним», інакше кажучи, бути отриманим деяким сучасним методом з допомогою сучасних технологій.

Це виняток чи правило? Де ще такі сучасні технології? Широке поле для такої діяльності надають документи. Головне, щоб вони містили відомості, викладені або засвідчені в них організаціями, об'єднаннями, посадовими особами та громадянами, які мають значення для провадження у справах про адміністративні правопорушення [2].

Способи фіксації таких відомостей законодавець не обмежив простий письмовій формою. Тут можуть бути матеріали фото- та кінозйомки, звуко- та відеозаписи, інформаційних баз та банків даних та інші носії інформації.

У зв'язку зі сказаним до доказів можливо віднести закодовані та

зашифровані матеріали, документи, отримані за допомогою факсимільного, електронного або іншого зв'язку, документи, підписані електронним цифровим підписом чи іншим аналогом власноручного підпису, документи, виконані у формі цифрового, графічного запису або іншим способом, що дозволяє встановити достовірність документа.

Можливість використання «інших документів» як докази у справі про адміністративну правопорушення дозволяє стверджувати, що на даний час перелік доказів є відкритим.

Відповідно, «інші документи» можуть бути деяким ресурсом розвитку доказів. Під «іншими документами» пропонуємо розуміти будь-які фактичні дані, що свідчать про подію адміністративного правопорушення, отримані та оформлені встановленим способом. Прикладами «інших документів», на думку А. Г. Маркелова, можуть бути також акти ревізій, документи перевірок, цінні папери, договори, акти, довідки, ділова кореспонденція, копії вироків та рішень суду, заповіти, інструкції, розпорядження, накази, розписки, довіреності, характеристики тощо [2, 3].

Правопорушники ніколи не залишали поза увагою плоди технічного прогресу та протиправні дії часом робили та продовжують вчиняти із використанням нових технологій. Відповідно, чи можна говорити про якісь «сучасні» речові докази (знаряддя вчинення або предмети адміністративного правопорушення)?

Припускаємо, що так, і подібна ситуація чекає від правозастосовника «Ходу у відповідь», необхідності застосування досягнень науки, техніки як виявлення таких порушень, так отримання доказів, саме вимагає сучасних можливостей використання доказів у ході провадження по справам про адміністративні правопорушення [4].

У ході цієї дії важливо зафіксувати інформацію на матеріальному носії з реквізитами. Потім для відображення правильності та особливості цієї процедури вважаємо можливим і доцільним отримати від фахівця, який брав участь у документуванні, пояснення та використовувати його показання як «сучасний» (необхідний) доказ у справі.

Таким чином, вирішення окреслених проблем та врахування внесених пропозицій сприятимуть, з нашої точки зору, охороні прав і свобод громадян, додержанню вимог законів при притягненні осіб до адміністративної відповідальності за вчинення правопорушень.

Література

1. Кодекс адміністративного судочинства України : наук.-практ. комент. / [Армаш Н.О., Бандурка О.М., Басов А.В. та ін.] ; за заг. ред. докт. юрид. наук, проф. А.Т. Комзюка. К. : Прецедент; Істина, 2009. 823 с.
2. Адміністративне судочинство : навч. посіб. / за заг. ред. Н. Б. Писаренко. Х. : Право, 2016. 312 с.
3. Адміністративне процесуальне право України : навч.-метод. посіб. / І. О. Каргузова [та ін.]; М-во освіти і науки України, Нац. ун-т «Одес. юрид. акад.». К. : Фенікс, 2016. 400 с.
4. Серик Б.В. Адміністративний процес у сучасній правовій доктрині / Б.В. Серик ; наук.

кер. А.Ю. Ковальчук // Наукові розробки молоді на сучасному етапі : тези доповідей XVIII Всеукраїнської наукової конференції молодих вчених та студентів (18-19 квітня 2019 р., Київ). Київ : КНУТД, 2019. - Т. 3 : Економіка інноваційної діяльності підприємств. С. 293-294.

Ліліцький Вадим Леонідович
*здобувач вищої освіти 2 курсу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

**Захарченко Олександр
Валерійович**
*викладач кафедри
адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ*

МІГРАЦІЯ НАСЕЛЕННЯ В ВОЄННИЙ ЧАС

Міграція населення - це соціально-економічний процес, що грає важливу роль у розвитку майже всіх країн протягом багатьох століть. Оцінюючи важливість міграційних процесів, можна сказати, що міграція створила людство і сприяла різноманіттю народів, що мешкають на різних територіях земної кулі (приклад тому служить Велике переселення народів), яке ми можемо спостерігати й зараз.

З давніх-давен міграція є формою способом пристосування людини до мінливих умов її існування та життєдіяльності. Міграційні процеси з ХХ століття набули глобального характеру, не залишивши поза увагою жодну сферу функціонування держави та суспільства, внаслідок цього минуле століття отримало назву «ера міграції» у провідних дослідників у галузях економіки, політики та соціології [1,2].

Протягом багатьох років вчені намагалися дійти консенсусу у визначенні поняття «міграція населення», але досі не можна знайти однозначну відповідь на запитання: «Що таке міграція населення?».

У зв'язку із активною збройною агресією росії проти України більшість жителів центральних, східних та південних частин нашої країни покинули свої домівки і, відповідно, місце роботи. Відтак в умовах воєнного стану міграція населення зросла у декілька разів і значно вплинула на ринок праці. Так, протягом першого місяця повномасштабної війни з України виїхали 3,6 млн людей. Ще близько 6,5 млн, за оцінками Міжнародної організації з міграції,